

[Kjærulff-Schmidt.]

på, at det var et vigtigt led i regeringens politik at arbejde for besparelser på finansloven for 1976-77. Men disse bestræbelser, som vi jo ganske vist endnu ikke har set omsat i praksis, modvirkes, når en kommune som Gladsaxe kommune ikke vil erkende, at der er grænser for vækst, også når det gælder væksten i de offentlige udgifter. Selv om det skulle lykkes for regeringen at komme igennem med besparelser på finansloven, så vil virkningen heraf ikke slå igennem i Gladsaxe, selv om der gennemføres skattnedsættelser i statsskatten. Det kan folketing og regering efter min mening ikke være ligeglad med, og jeg vil nu gerne høre, hvad indenrigsministeren agter at foretage sig.

Indenrigsministeren (*Egon Jensen*):

Jeg synes, jeg vil gentage, hvad hr. Kjærulff-Schmidt spurgte om. Han siger: vil ministeren gribe ind over for Gladsaxe kommunes legale — det blev rettet til lovlige — men ansvarsløse udplyndring af skatteyderne? Der er frit slag for spørgsmål her i folketinget, men jeg finder i og for sig, at spørgsmål af den karat befinder sig på et plan, hvor jeg i og for sig havde lyst til bare at sige: jeg agter ikke at foretage mig noget. Jeg synes også, det er en beskyldning mod andre folkevalgte af en sådan karakter, at det i og for sig ikke fortjener noget svar. Men af hensyn til Gladsaxe kommune vil jeg gerne give nogle faktiske oplysninger.

I Gladsaxe kommune er den kommunale udskrivningsprocent for 1976-77 fastsat til 19,7, den var 18,4 året forud, altså i det år, vi er i. Det er den højeste procent i hele landet. Grundskyldpromillen er fastsat til 8, hvilket er noget nær det laveste, i hvert fald i hovedstadsregionen. Hvis vi tager de to beskatningsformer under ét og ser på det, vi kalder beskatningsniveauet, så ligger Gladsaxe kommune stadig højt på listen, men der er dog kommuner, der ligger højere, og det er derfor helt forkert, når hr. Kjærulff-Schmidt taler om Danmarksrekord og Europarekord. Der er overhovedet ingen rekorder i så henseende.

Efter et møde med de kommunale organisationer den 17. september lovede regeringen at gennemføre en række foranstaltninger, der skulle muliggøre, at de kommunale ud-

skrivningsprocenter gennemsnitlig — det beder jeg hr. Kjærulff-Schmidt lægge mærke til: gennemsnitlig — ikke steg mere, end hvad der var en følge af, at personfradraget blev forhøjet fra 9.000 kr. til 10.800 kr. En oversigt over de vedtagne udskrivningsprocenter viser, at regeringens forventninger blev opfyldt, men vi har hele tiden været klar over, at der var tale om en gennemsnitsbetragtning, og at udskrivningsprocenten derfor nogle steder ville stige mere end andre steder.

Men må jeg til oplysning for hr. Kjærulff-Schmidt sige, at Gladsaxe har fulgt denne henstilling. Personfradragenes forhøjelse betingede en forhøjelse af skatteprocenten i Gladsaxe med 1 pct. Så er vi oppe på 19,4 pct. Når dertil kommer, at den ekstra udlicning betyder 0,2 pct., og når bistandsloven særlig giver stærkere beskatning i hovedstadsområdet, hvilket betyder 0,3 pct., så forhøjer man mindre, end man egentlig havde ret til at gøre efter denne aftale, som var en frivillig aftale.

Sådan som hr. Kjærulff-Schmidts spørgsmål er formuleret, kan jeg ikke besvare det. Hr. Kjærulff-Schmidt taler om en ansvarsløs udplyndring af skatteyderne. Vi har helt sikkert divergerende opfattelser med hensyn til nytten af at betale skat, og vurderingen af, om skatten er for høj i Gladsaxe, når serviceniveauet tages i betragtning, må foretages af vælgerne i Gladsaxe og ikke af et folketingsmedlem eller en minister. Jeg agter i hvert fald ikke at foretage mig noget som helst i anledning af det stillede spørgsmål.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Når ministeren drager ejendomsskatterne med ind i billedet, så er det en smule misvisende. Det er jo langt fra alle skatteydere, der ejer fast ejendom.

I øvrigt overrasker ministerens svar mig sådan set ikke. Det er heller ikke på nogen som helst måde min opfattelse, at folketinget skal blande sig i det kommunale selvstyre, men, hr. minister, politik er jo ikke kun at forsvare det bestående. Politik er jo først og fremmest at øve en samfundskritisk indsats, påpege urimelighederne, hvor de nu ligger, og så forsøge at rette dem. Det kan ikke nytte noget, at folketingets flertal, at indenrigsministeren og regeringen, socialdemokratiske borgmestre og andre blot skyder pro-